

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.
CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

ANIVERSARI.

Vuy compleix 10 anys la Campana de Gracia; lo dia 8 de maig de 1870 va neix; tots saben com, entre l'espatech de las bombas que queyan sobre Gracia, quan aquesta vila va alzar-se contra las quintas.

Es a dir, llavors va neix el pensament; lo periódich no va poder sortir fins algun temps després, quan va alzar-se l'estat de siti, perque en l'entre mitj, en Lopez va ser portat al ponton.

Y lo que son las cosas: si bé es veritat que las bombas y granadas varen lograr extingir la vén, que sortia del campanar de Gracia, la vén de la nostra Campana encare dura. Y no s'creguin que no hagin probat de fer-la callar per tots los medis.

En un principi nos regalavan causas criminals y atropellos. Més de un cop varem haver de sostenir lo nostre dret, ab lo bastó a la mà.

Totas las marfugas que ha passat la pobra premsa espanyola las ha passadas la Campana de Gracia: denúncias, multas, suspensions, recullidas y fins seqüestrós. Com se coneix que sempre ha sigut una noya maca que fins le segrestan!

Disgustos n'hém tingut molts; pero barrejats ab moltas alegrías. May nos ha faltat lo carinyós apoyo del públich, y aixó sol nos compensa de tots los qu'hém tingut y de tots los que pugan venir.

Los guberns nos han perseguit y ls capellans nos han excomunicat; pero, per una combinació estranya persecucions y excomunionis han sigut per la Campana, con la pluja pèl blat, l'han ajudada a creixe.

Un dia fins nos van obligar a treure el triangul que ostentavam a la cabecera. Paciència! Alguns cops no tot lo que s'calla deixa de dir-se, y el públich ja s'fà carrech de quan hi ha forsa major.

Més de una vegada, negociants de mal género, per usurparnos lo favor del públich, han arribat a copiar nos la forma, el tamanyo y fins la cabecera. Pitjor per ells. Aixís com son molt poch los ton-tos que prenen pessetas falsas per pessetas bonas, ells s'han hagut de quedar ab la vergonya de haver nos imitat inútilment.

Lo nostre lema ha sigut sempre: *Constancia y tranquilidat.*

Constancia fins a la mort. Sabém de hont venim y ahont aném; sabém que xano xano hi arribarem.

Tranquils sempre. Si ns han denunciat un article, an sueltó, una ratlla, n'hém possat un'al-

tra; si ns han suprimit una lámina política, n'hém posat un'altra que sense semblarho, n'fós; y aixís hém anat tirant: tranquils davant de las autoritats, davant dels jutjes, davant del Tribunal de imprenta; tranquils a la preso y al desterro: ja n'hém dit avants, tranquils sempre.

Los periódichs son com las personas: per fer anys un hom ha de tenir bon genit.

Per xó nosaltres, que varem neix humils, are per are ns considerem robustos.

Varem neix humils sense donar lámina signiera; pero de mica en mica, de primer donant las petitas y acomodadas a la naturalesa de las nostras relaciones, s'ha anat aixamplant lo terreno y hém anat donant a la Campana més importancia. L'Ilustració ha crescut; s'ha millorat la part literaria y la part editorial; y alguns cops hém adelantat a las millors ilustracions al reproduhir, per medi del grabat los successos que més preocupan e interesan a l'opinió pública.

Tot aixó ho hém fet a través de las persecucions de totas classes que ns han caygut a sobre.

En cambi, ¿qué queda de molts que ns perseguian? De alguns, ni el recort.

Al pensar que nosaltres varem veure la mort de n'Prim, la coronació de D. Amadeo, la cayguda de D. Amadeo, la pujada y la cayguda de la república, la pujada y la cayguda de la situació del 3 de janer; la jornada de Sagunto!...

Y de vegadas pensém:—Y ¿qui sab lo que veurém encare!

Lo públich té de ferho: ell nos ha donat vida y té de sostenirla, y no duptém pas d'ell, perque no duptém de nosaltres. Nosaltres no deixarem may de donarli las gracias y farem sempre tots los possibles per correspondre al apoyo que ns presta. Aquest favor que ns dispensa es lo nostre orgull y la nostra satisfacció més gran y més pura.

LA REDACCIÓ.

Los xaradistas y aficionados als trençcaps haurán d'esperar a la senmana entrant si volen satisfèr la seva afició. Ab motiu de l'Ilustració considerable que doném en lo present número, l'espanyol falta per lo més necessari.

Igualment supliquem que ns dispensin las moltas personas que ns favoreixen ab la seva correspondencia: la senmana entrant contestarem a tothom.

Espanya pintada pel nostre correligionari lo diputat Sr. Almagro:

«Lo presupuesto de Gracia y Justicia es de 51 millones de pessetas: d'ells se n menjan 42 los ca-

pellans y se n gastan no més que 9 per administrar justicia.

9 milions se donan ja a la casa real; y al ministeri de la Guerra s'gastan 123 milions de pessetas. Tots los païssos gastan més qu'Espanya per administrar justicia, y no hi ha cap país que gastant per atencions eclesiásticas.»

Aquest dia a Madrid va verificarse un robo en una cereria important prop de 100 mil duros en or. Lo robo va verificarse per las clavegueras y per medi de una mina.

Consólis lo pobre cerer: som a Espanya y no hi há més cera que la que crema.

Segons lo general Salamanca, las drogas gastadas a Cuba per curar ferits y malalts importan 36 milions de duros.

N'hi ha per curar a tots los malalts del Univers durant un sigle, y encare quedaria una bona propina pèls apotecaris.

Pero, la veritat siga dita: no n'hi ha prou encare per curar los mals de la pobre Espanya.

Savalls va al milenari de Montserrat y ningú l'hi diu res.

Rosas Samaniego, aquell tigre del Nort, se passeja tranquilament per Madrid y ningú l'agafa.

En aquest país som aixís: los enemichs de la llibertat son los que tenen més llibertat; los que la volém som los qui n'no tenim menos.

Ja ha sortit la Granizada del Apelles Mestres corresponsent al Abril. Las granizadas de la naturalesa fan plorar als pagesós; las del art fan riure a tothom.

Y jo ls hi asseguro que la granizada del Abril es una de las més notables que ha publicat lo festiu dibuixant.

A Montserrat ab una mica més hi ha una epidemia. Figúrinse que el fondista, que s'va equivocar de mitj a mitj fent més acopios que ls qu'eran necessaris, va llensar carn y peix que l'hi sobraven al barranch que hi ha al costat del portal del monastir.

Tothom que va anar a Montserrat després, se queixava de la gran pudó. Per fortuna va ploure y el pudrimener se va disoldre.

No faltava sino que el milenari de Montserrat hagués acabat com las pelegrinacions mussulmanas de la Meca, ab lo Cólera morbo.

Un dels nostres lectors nos diu que dias endarrera, entre sis y set de la tarde, dos capellans se entretenian arrancant ab los parayguas, de una de las cantonadas de la plassa de Sta. Ana, el cartell en lo que s'anuncia l'última obra de n'Castelar: *La revolucion religiosa.* Pobrets! Se de ensavan.

Vels'hi aquí un síntoma més que anuncia que l'obra serà molt bona. Hasta ab l'olor la coneixen.

S' están discutint los presupuestos, y 'ls constitucionals, sempre pacients y mansos, s' abstenen de fer l'oposició, desitjant que la cosa vaja depressa. Sembla qu' en Cánovas, per si fan bondat, los ha promés un regalet. Diguémbho de una vegada; ells esperan lo poder; pero es molt fácil que 's trobin... ab un' altra pa-perina de pacièncias.

El Correo Catalan continúa publicant vidas de sants. Aquest dia va tocarli l'horn a santa Mónica, y parlant de lo seva infancia diu aquest periódich que recorra totas las sagristías:

«Educada por una virtuosa y anciana sirvienta de la casa, que la corrigió la afición que muy niña tenía al vino, etc.»

Després anyadeix: «Un hijo tenía la santa, que era san Agustín, tan depravado y hereje, etc.»

Estich segur que si santa Mónica no fos morta demandaria al periódich carlista de injuria y calúmnia.

A Girona s' ha celebrat la festa de la traslació de las cendras de Alvarez de Castro, al panteon que se l' hi ha erigit per suscripció pública. Lo Gobernador vá negarse a firmar l'acta perquè en ella 's deya:

«Regnant D. Alfonso V de Catalunya, VI de Aragón y XII de Castilla.»

Vels'hi aquí un gobernador qu' es capàs de suprimir l' historia.

Entre las coronas n' hi havia una del senyor Comelerán.

Lo Sr. Comelerán es francés, y á pesar de tot admira al héroe de Girona, que vá guanyar l' immortalitat lluytant ab los francesos.

En los llasos de la corona de n. Comelerán s' hi llegia l' següent lema en francés:

«AU HÉROS ET MARTYR.» Davant del valor verdader, desapareixen las prevencions de patria.

SEGUIDILLAS

Entran vols d' aurenetas,
Entran las guatllas,
Entran anechas collas,
Entran calándrias.
Fins aixó es paratol,
Diu qu' entra blat de morov
de contrabando.
Per los monts de Toledo
rodan molts lladres;
per los vols de Tortosa
corra en Panxa ampla.
Y 'ls que 'ns gobernan
tant trempats y tant guapos,
Viva la Pepal!
La sessió ja está oberta,
Toreno conta:
ell y tretze patricis....
total calorze.
Ay, pobre patriat!
ja estas tu ben guardada
tenint tals pares.

A pesar de no cabre's
al cementiri,
tot sovint se registran
nons suicidis.

La causa es clara:
governant don Antoni,
qui es que no 's mala?

Com lo maig ja adelanta
y 's busca fresca,
van á obrirse las portas
del Circo equestre.
Quina gangassa
pe'l senyor Fontrodona!
No hi farà fallat

EXTREMS

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un elegant.—Ferse sócio del «Círculo polar»

Per un oculista.—Fer una operació a un ull de col.

Per un noyet.—Fer volar aquella grúa de vapor que hi ha a la Riba.

Per un home de barra.—Menjarse 'l cor de la Catedral y 'l moll de Barcelona.

Per un militar.—Escalar un castell aplicanhi la escala musical.

Per un ingenyer.—Posar un pont sobre la corrent de la opinió pública.

Per un llaminer.—Cruspirse mitja dotzena de crestas de montanyas.

Per una rentadora de cortinatjes.—Estirar lo vel del anonim.

Per un encuadernador.—Encuadernar lo libre-cambi.

Per un sabater.—Fer unas botinas á la mida del péu de Montjuich.

Per un enemic de bestio'as.—Aixafar ab un cop de péu las aranyas que adornan un saló de ball.

Per un llaurer.—Manxar ab la manxa de Don Quijote.

C. G.

NA escena de l' Espanya conservadora descrita pel marqués de Sardoal en lo Congrès:

«A Toledo set bandolers desarman á quatre guardia-civils, se'n van tots plegats á la taberna; menjan, se separan amistosament, y quedan tant amichs guardia-civils y lladres, que aquests los hi tornan los fusells.»

Ja 'n veuen: no tindrem llibertat ni igualtat; pero lo qu' es la fraternitat per are no hi falta!

Un periódich de Madrid conta un cuento que val la pena de ser conegut.

Un xixarel-lo, sense péu de barba, entra á ca' l' perruquer ab la pretensió de que l' afaytin.

Lo perruquer 'l remulla y 's queda crusat de brassos.

Al cap d' una estona l' jóve pregunta: —Vaja, home, qu' espera?

—Que espero, diu? exclama l' perruquer: es molt senzill: are l' hi he regat la cara y espero que l' hi creixi 'l péu per afeytarlo.

Aixis son los conservadors: no fan més que remullarnos y encare no 'ns surt un péu, cop de navaja desseguida.

Un amich meu 'l diumenje passat se'n va á passar l' dia á Pedralbes, y sent á la mestressa de la fonda qu' exclama:

—Avuy si que vindrá poca gent, porque segons diuen, aquest mitj dia á Barcelona fan una festa de focs artificials.

—Aquest mitj dia? si qu' es estrany: focs artificials al mitj dia.

—Si, fins diuen que hi haurá la reyna. Llavors lo meu amich va entendre 'u tot: volia dir los focs florals.

L' Esquilla de la Torratxa ha resumit molt bé aquesta senmana la segona part del milenari:

Una tira de capellans anantse'n montanya amunt. Una tira de tanocas de la Juventut Católica. Una tira de sócios de la Reparadora, cantant lo

virolay. Y una tira de bordets de la casa de Maternitat. Dessota de cada una d' aquestas tires, un vers de la següent redondilla:

Capellans per las alturas,
Joves que no 's cansan may
Y després del virolay
Vindrán didas y criaturas.

Res: alló que deya 'l Pare Feyjóo: «lo que lá nit oculta, surt al cap d' un quan temps.»

Molts dels capellans que van anar al milenari hi anavan ab la majordona.

Pero un cop á l' iglesia l' bisbe vá manar que 'ls capellans s' estiguessin de la reixa á l' altar major, y un cop vá tenirlos á dintre vá tancar la reixa.

—També aquell dia á Montserrat vá ploure. —Que dius, gat, si estava seré. —Van ploure llágrimas de majordona.

Ab la Juventut Católica se'n van á Montserrat las hijas de Maria, Dios los cria.... y ellos se juntan.

A Montserrat lo dia de l' anada dels capellans:

—Hola, hola, mossen Cipriál... També vosté es dels assistents?..

Mossen Cipriá respon: —Fugi d' aquí, Assistent, jo? Que no 's recorda que vaig ser capitá graduat de comandant?

Los constitucionals encare no pujan: los pobres constitucionals esperan.

—Esperan la fi del mon, deya un. —Oy qu' es cert: esperan la resurrecció de la carn.

Lo dia 20 de aquest mes á Madrid se celebrará una fira, y diuen que alguns se proposan ferhi figurar lo més notable de las provincias.

Magnífich! De Barcelona 's hi enviarem un carro de blat de moro qu' entra sense pagar drets y un Ajuntament que no permet que 's dongan explicacions davant del publich.

De Tarragona y Castelló de la Plana poden enviarhi á n' Panxa Ampla perquè donga algunas funcions campestres.

Durant las festas del milenari, en molts periódichs de Barcelona vá sortir lo següent anunci: «Novedat en Virgenes.»

En aquests temps de manifestacions religiosas se veuen unas cosas!

Las Corts van aprobar un d' aquests dias una proposició perquè 's concedissen fortes pensions á algunas viudas d' ex-ministres.

La autor de aquesta proposició s' anomena San Millan.

Y un periódich que fins quan l' hi arrencan la pell se posa á riure, digué que aquest diputat mereixia dirse San Millon.

—Res d' estanch, deya en Pau Torras, jo 'u gasto de contrabando.

Y tu, de que fumas, Nando? —Jo fumo sempre de gorrás.

—La mare ha parit un noyet.

—Es a dir: la noya de la Maria.

—No 'u entench, la Paula diu.

—No fája un any que t' oi pare es fóra, lluny de ta mare?

—Be, á cada correu: t' hi escriu.

Un senyor molt tonto va á casa de un sastre y d' hi encarrega dugas levitas. Lo sastre l' hi preu la mida, y l' senyor se queda esperant.

—En que més puch complaure' l' pregunta el sastre.

—Jo, l' hi dire: hi vingut perquè m' fes dugas levitas y vosté no més m' ha prés la mida de una

Un noble geperut exclamava plé d' orgull: —A casa tinch lo retrato de tots los meus antepassats. De pares á fills venim tots sent geperuts desde las Crusadas.

Una senyora entra á una botiga de terrissa, y demana un servey de nit.

—N' hi ensenyan de totas las midas y de totas classes, de totas formas y de tots los preus, y á la senyora no n' hi agrada cap.

—Carrégat l' amo de la botiga al veure que pertriari un orinal fa tanta cosa, exclama: —Ja veurá, senyora; si vol l' hi farém expressi per cas, fassa l' favor de passar á la rebotiga y l' hi pendrán la mida.

Un capellá troba un metje y l' hi diu: —Hola! ¿Cóm aném, colega?

—Y are! ¿Perqué m' diu colega?

—Perqué tots dos ajudem á morir als pobres malfalts.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Luis Tasso, all. Arch del Teatro, 21 y 22.

UNA CARTA DE CIUTAT.—Contestació á D. Gabriel Nyapus.

Amich Nyapus: veig que 'm dius en ta carteta estimada, lo molt y molt que t'agrada aqueixa vila en que vius. (1)

També estich molt agradat d'aquesta ciutat hermosa, gracia á Deu, tant religiosa que no sembla una ciutat. La vida t'eva no alabis perque hi ha abundó de burros, que aquí n'hi ha més y tant curros que 'ls fan passá fins per sabís. (2)

Lo diné no va á cabassos, pero 's paga 'l que 's demana; que es ciutat molt rica en llana, sense conta 'ls matalassos. (3)

Si algun diari vol parlar contra 'l clero, ¡Ave Maria! hi ha un fiscal que 'l denuncia. ¡Deu li pagui 'l bé que fá!

¡Los diaris! Es un rangló que t'è plers de totas menas, fins sas penas, semblan penas de la Santa Inquisició. (4)

Tenim un Ajuntament compost de tant sants varons, que per gastá en professons no més saben dir: amen. (5)

¡Qui no 's desfa en ensalsarlos! ¡Qui no 's mor per benehirlos!

¡No hi ha mans per aplaudirlos, ni boca per alabarlos!

Al Bisbe, son amor pur que casi ratlla en deliri, lo fá amo del Cementiri present, passat y futur.

En otras cosas... trivials, puig no son de religió, sempre han d'alsá la sessió per falta de Concejals. (6)

Y pel molt que 's mortifican, (ab lo que t'he dit ja ho véus) encare 'ls hi donan eréus.

¡Pobre gent, los crucifican! (7)

Y ells, perque 's vegi ben clar que als que 'ls molestan perdonan, á cada eréu que 'ls hi donan s'atipan en un dinar. (8)

Capellans, á cada pas per tot hont vajas, ne véus; rogativas, jubiléus, tants quant vulguis ne tindras. (9)

D'iglesias n'hi ha no se quantas; d'oratoris, no se quant, los colegis son de Sants,

los de noyas, son de Santas. Las Societats de balls, son de Sants y Santas també, del Carme, de la Mercé y de Sant Nen y Sant Non.

Sants per baix, y Sants per dalt, y Sants á dreta y esquerra, crech que no visch á la terra, sino á la Còrt celestial.

Molt ta vila has alabat, pero ningú 'm tréu d'aquí, Perque crech que hi haig de mori en olor de Santedat.

Sent cristians tant verdaders no hi ha pena ni trevall; tant, que fins van á cavall los que escombran los carrers. (10)

Sols un fet extraordinari me fá deixá la ciutat: ara baig d'aná á Montserrat, que 's celebra 'l Milenari. (11)

Nostre Verge moreneta, orgull de propis y estranys, ara compleix los mil any.

¡Ja comensa á ser velleta! (12) Si Deu ho vol, al torná t'explicaré 'l que hi ha hagut, que ab tanta gent que hi acut.... hi haurá molt per explica.

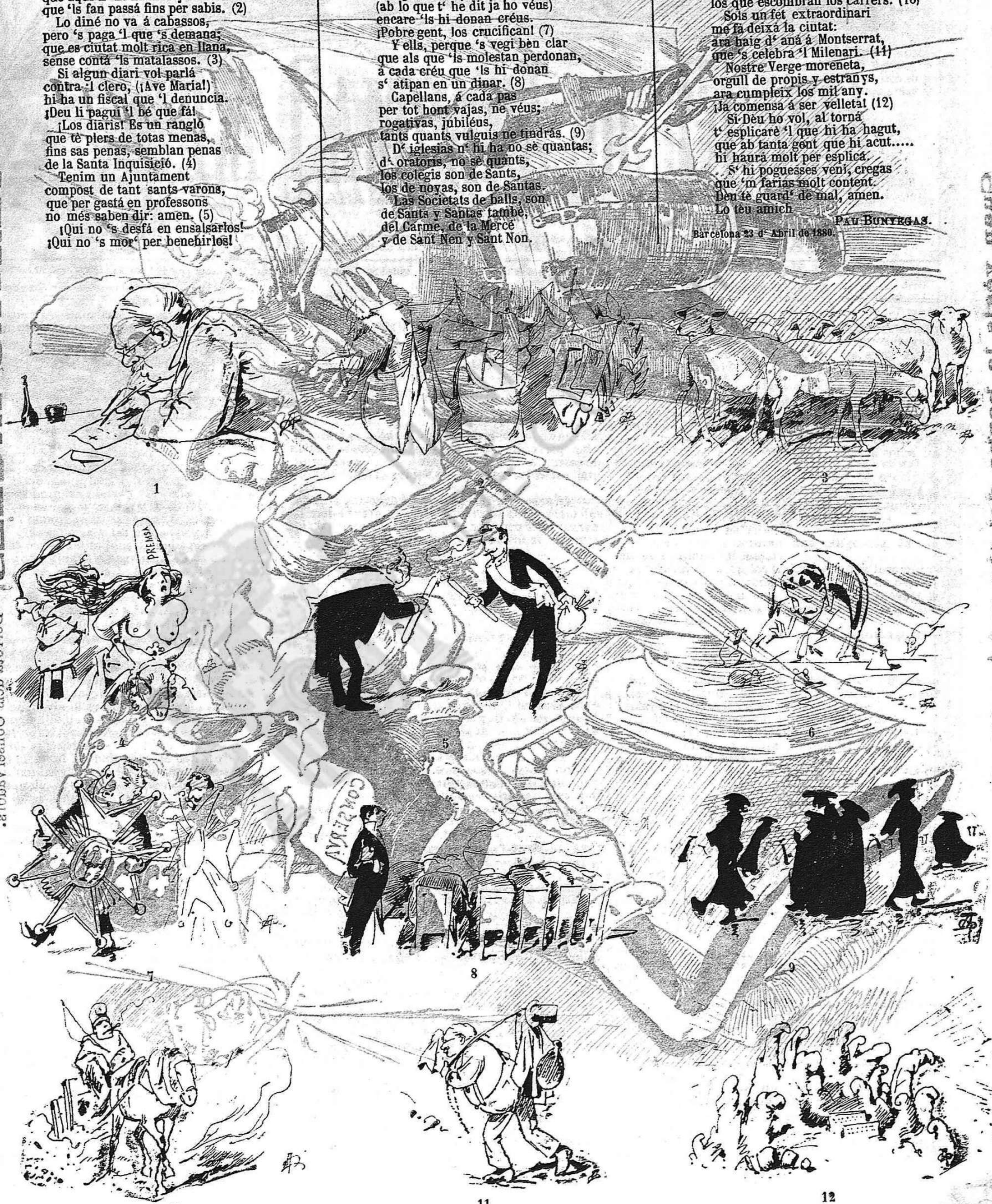
S'hi poguesses veni, cregas que 'm farias molt content. Den té guard de mal, amen. Lo teu amich

PAU BUNYEGAS.

Barcelona 23 d' Abril de 1880.

EL VITRO INGLESA - Detalls de la Conserjería.

EL VITRO INGLESA - Detalls de la Conserjería.

UNA CARTA DE CIUTAT.—Contestació á D. Gabriel Nygus.

Amich Nygus: veig que 'm dies
en la carta estimada,
lo molt y molt que t'agrada
adgreixi vils en que viu. (1)
També estich molt agrada
d'adrestes ciutat hermosa,
gracia á deu tant religiosa
que no sembla una ciutat.
La vida téva no aldis
perque hi ha abundó de puras
que aduñ hi ha més y tant curros
que 'la fan passa lins per abis. (2)

No hi ha mans per aplaudirlos,
ni boca per alabarlos!
Al fideu, son amor pur
que casi ralla en deliri
lo la amo del Cementiri
present, passat y futur.
En altres cosas... trivials,
pung no son de religió,
sempre han d'alis la sessió
per falta de Conscia. (3)
Y pel molt que s'mortifican,
(ab lo que t'he dit ja ho véu)

Sants per baix, y sants per dalt,
y sants á dreta y esquerra,
crech que no vich á la terra
sino á la Cort celestial.
Molt la vils has alabat,
pero gineu m'heu d'adui,
perque crech que hi ha de dret
en olo de Santabat.
sent cristian tant zambat
no hi ha pas de t'adui
tant que us véu á carall
tant que us véu los carers. (10)

1880

TEATRO INGLÉS.—Derrota dels Conservadors.

Cuan vesis la barba del teu vehí orrenar....